

Arrest

nr. 286 928 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van zijn huidig verzoek verklaarde verzoeker dat zijn familie in Iran in de problemen geraakte, nadat zijn advocaat in Iran zijn zaak voor de Iraanse rechtbank ter harte nam. Op 7 maart 2022 viel de politie het huis van zijn ouders binnen voor een huiszoeking. De politie wou met deze huiszoeking te weten komen waar hij was en wat hij deed. Daarbij waren de agenten heel agressief en werd zijn vader geslagen en ondervraagd. Na afloop moest zijn vader naar het ziekenhuis. Op 1 april 2022 overleed zijn vader. Zijn advocaat in Iran kon een aantal van zijn gerechtelijke documenten bemachtigen. Zo legt hij een kopie van een dagvaarding neer van 8/02/1399 (27 april 2020) waarin vermeld stond dat hij zich moest aanmelden bij de rechtbank, hij diende een aantal vragen te beantwoorden. Met dit document wil hij aantonen dat zijn problemen die hij reeds uitlegde in het kader van zijn eerste verzoek nog steeds actueel zijn. Daarnaast legt hij een kopie van een vonnis neer van 19/06/1399 (9 september 2020) waarin hij veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van negen jaar en zes maanden omwille van activiteiten uitgevoerd tegen het Iraanse regime, tot een gevangenisstraf van één jaar omwille van propaganda gevoerd tegen het Iraanse regime en tot een twee jaar durende verbanning naar een andere Iraanse stad. Hiermee wil hij ondersteunen dat hij veroordeeld werd door de Revolutionaire rechtbank en dat deze straf zal uitgevoerd worden bij zijn terugkeer naar Iran. Verder legt hij een kopie neer van een document opgesteld door zijn advocaat waarin hij uitlegt hoe hij voorgaande documenten bij de rechtbank heeft verkregen, dat hij vanuit zijn ervaring gelooft dat zijn straf zal uitgevoerd worden en dat hij hem aanraadt niet terug te keren naar Iran. Tot slot legt hij een USB- stick neer waarop een video staat gemaakt door zijn zus M., waarin zij beelden toont van zijn ouderlijk huis dat overhoop lag na de huiszoeking. Hij vreest bij terugkeer meteen gearresteerd te worden en in de gevangenis terecht te komen. Dat hij al enige tijd vertrokken is uit Iran kan volgens hem aanleiding geven tot een nieuw proces.

In het kader van haar huidig verzoek verklaarde verzoekster dat haar man in februari 2022 een advocaat onder de arm nam, waarna er op 7 maart 2022 een aanval van agenten van de Iraanse autoriteiten plaatsvond bij haar schoonouders thuis. Zij weet niet waarom de inval plaatsvond, maar vermoedt dat het te maken heeft met het feit dat haar man een advocaat inschakelde. Een tijd later overleed haar schoonvader aan de gevolgen van deze aanval. Zij stelt bij terugkeer geen leven meer te hebben zonder man. Ook haar dochter zal vaderloos zijn. Als vrouw alleen in Iran heeft zij niemand om haar te steunen of te beschermen. Verder stelt zij in behandeling te zijn bij een psycholoog. Ter ondersteuning van haar verzoek verwijst zij naar de documenten neergelegd door haar man: een kopie van een vonnis, een kopie van een dagvaarding, een document met verklaringen van de advocaat van haar man en een USB-stick met een video van het ouderlijk huis van haar man na de aanval.

In het kader van hun eerste verzoek nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers voorgehouden oprechte bekering tot het christendom en dat er evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die verzoeker in Iran omwille van zijn bekering gekend zou hebben. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 267 462 van 28 januari 2022.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Verzoekers gaan in hun verzoekschrift immers niet of nauwelijks (concreet) in op de concrete motieven in de bestreden beslissingen, doch zij beperken zich daarentegen louter tot het herhalen van hun reeds eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter de motieven in de bestreden beslissingen geenszins weerleggen of ontcrachten.

5. Verzoekers stellen dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de vorige asielaanvraag van verzoekende partijen negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus.". De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Verzoekers wijzen er op dat zij niet werden gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekers op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door

verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekers in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 7 en 7B, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij, op algemene en weinig of niet ernstige wijze, stellen dat de commissaris-generaal hun nieuw aangebrachte elementen niet zou hebben onderzocht. Uit de bestreden beslissingen blijkt immers:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er omwille van tekortschietende en incoherente verklaringen geen geloof kon worden gehecht aan uw bekering naar het christendom in Iran, omdat er bijgevolg en omwille van verdere tegenstrijdige verklaringen geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die u aan deze bekering koppelde en omdat gezien de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran uw religieuze activiteiten in België een opportunistisch karakter hadden. U had bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als een christen zou manifesteren en dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieuze getinte bijdragen op uw Instagramaccount te verwijderen. Hier werd aan toegevoegd dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Wat betreft de geloofsbeleving van uw vrouw, werd gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat het niet praktiseren van islamitische verplichtingen zoals het gebed of naar de moskee gaan niet of nauwelijks zorgen voor problemen of speculatie omtrent iemands religie. Uit het geheel van de verklaringen van uw vrouw bleek uit niets dat uw vrouw eerder problemen kende omwille van het verlaten van de islam. Dat uw vrouw geen hoofddoek meer draagt en make up draagt was niet voldoende om te besluiten dat er sprake was van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 28 januari 2022. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Wat betreft uw beweringen dat uw problemen door u uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek nog steeds actueel zijn, dat u een advocaat inschakelde die gerechtelijke documenten kon bemachtigen, waarna er een huiszoeking plaatsvond bij uw ouders waarbij uw vader agressief werd behandeld en later overleed, dient vastgesteld dat deze verklaringen in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Daarbij kan opgemerkt worden dat de laattijdigheid waarmee u een advocaat inschakelde om uw dossier in Iran op te volgen weinig ernstig is. Hoewel u reeds tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS erkende dat u via een advocaat op de hoogte zou kunnen blijven van uw situatie in Iran (NPO II eerste verzoek, p. 14), liet u na om tijdens het verdere verloop van uw procedure in het kader van uw eerste verzoek voor het CGVS en voor de RvV u te informeren over de stand van zaken van uw problemen en deed u volgens de verklaringen van uw vrouw slechts in februari 2022 beroep op een advocaat in Iran,

nadat in januari 2022 de weigeringsbeslissing van het CGVS voor de RvV was bevestigd (Verklaring volgend verzoek M.(...), vraag 17, afgenomen op 30.06.2022). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen evenmin overtuigen. Vooreerst kan opgemerkt worden dat waar u voor de Raad in het kader van uw eerste verzoek een oproepingsbrief indiende waaruit blijkt dat u zich op 5 februari 2020 bij het openbaar ministerie diende te melden ten gevolge van afvalligheid, de Raad reeds oordeelde dat, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, rekening houdende met het gegeven dat juridische documenten waaronder oproepingen gemakkelijk vervalst kunnen worden, alsook het gegeven dat u toen niet op de hoogte was van was juridische situatie, er geen geloof gehecht kon worden aan de authenticiteit van de dagvaarding. Wat betreft de gerechtelijke documenten die u in onderhavig verzoek indient, het vonnis en de dagvaarding, kan herhaald worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben in het licht van geloofwaardige verklaringen, waar u zoals reeds vastgesteld niet in slaagde. Opnieuw moet aangestipt worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat juridische documenten relatief eenvoudig te verkrijgen zijn op frauduleuze wijze. Waar u actueel het vonnis en de dagvaarding wenst neer te leggen om aan te tonen dat het dossier waarvan u sprak tijdens uw eerste verzoek nog steeds open is (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraag 19), moet gewezen worden op de vaststelling dat de oproeping die u in het kader van uw eerste verzoek voor de RvV neerlegde verwees naar een dossier waarvan het nummer eindigde met '0061', terwijl het vonnis en de dagvaarding die u nu neerlegt verwijzen naar een dossier waarvan het nummer eindigt met '1359'. Voorgaande ondermijnt verder uw geloofwaardigheid en de bewijswaarde van de door u ingediende documenten.

Uw advocaat kan niet gezien worden als objectieve bron, zijn verklaringen kunnen dan ook niet als dusdanig weerhouden worden. De video van uw ouderlijk huis na de huiszoeking kan geen informatie bieden over de ware context of omstandigheden waarin deze video werd opgenomen." Verzoekers werpen geen ander licht op het voorgaande.

Voorts stellen zij dat: "Verwerende partij haalt bovendien 2 dossiers door elkaar wanneer zij het volgende stelt:

(...)

Het dossier dat eindigde op '0061' betrof het dossier omtrent de beschuldigingen van afvalligheid, het dossier waarvan de cijfers eindigen op '1359' betreft het dossier dat tegen eerste verzoekende partij geopend werd omwille van haar activiteiten als 'opposant' en het gevaar dat zij vormt voor de staatsveiligheid."

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in voorgaand (post-factum) betoog gelet op hun verklaringen die zij afgelegd hebben op de DVZ in het kader van hun huidig verzoek waar geen melding wordt gemaakt van twee dossiers (en het documenten betreffen aangaande het dossier dat verzoeker heeft vermeld tijdens zijn eerste verzoek).

Verzoeker heeft omtrent de voorgelegde documenten het volgende verklaard tijdens zijn interview op de DVZ: "(...) Wat is de inhoud van het document? Waarom legt u dit document voor? Dit is een dagvaarding, met andere woorden, de rechtbank vroeg me om mezelf aan te melden op een bepaalde datum. Dan moest ik hun vragen over mijn problemen beantwoorden. Hiermee kan ik aantonen dat mijn dossier (het dossier dat u vermeldde in uw 1^e VIB? Ja) nog steeds open is bij de Iraanse rechtbank. Dit is een nieuw document om te staven wat ik vroeger heb gezegd. Ik toon hiermee aan dat ik nog steeds voor mijn leven vrees in Iran." (verklaring volgend verzoek, punt 19, 1)) (eigen onderlijning).

Verzoekster heeft omtrent de voorgelegde documenten het volgende verklaard tijdens haar interview op de DVZ: "Mijn man heeft alle documenten afgegeven. Toen mijn man een advocaat nam om zijn dossier te behandelen (wanneer? Ongeveer in februari dit jaar), begon mijn schoonfamilie problemen te krijgen. Dat heeft mijn schoonvader het leven gekost." (verklaring volgend verzoek, punt 17)) (eigen onderlijning).

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 585 staat onder eed en tolkt Farsi – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partijen volharden in de middelen van hun verzoekschrift en wijzen erop dat nadat hun eerste verzoek om internationale bescherming uit 2020 zowel door de verwerende partij als de Raad ongeloofwaardig werd bevonden bij gebrek aan ondersteunende documenten, zij thans een beroep hebben gedaan op de diensten van een advocaat in Iran. Zij stellen dat een poging om documenten te laten overkomen vanuit Iran heeft geresulteerd in een agressief uitgevoerde huiszoeking als gevolg waarvan de vader van verzoeker is overleden. Verzoekers vader is m.a.w. “onrechtstreeks vermoord” door de Iraanse autoriteiten. Verzoekers betogen dat de verschillende dossiernummers te wijten zijn aan verschillende procedures en dat dit geen pertinente overweging uitmaakt. Verder menen zij dat hun bekering ten onrechte ongeloofwaardig wordt geacht en wijzen zij erop dat zij bij terugkeer “opeengestapelde gevangenisstraffen” zullen moeten ondergaan ten gevolge van de veroordelingen die reeds werden uitgesproken. Verzoekers menen dat er niet echt naar deze vonnissen is gekeken en dat er meer onderzoek had moeten gebeuren. Tot slot wijzen zij op de dagelijkse levensomstandigheden en de actuele repressie in Iran en vragen zij om hun huidig beschermingsverzoek vooreerst onmiddellijk ontvankelijk te verklaren omdat hieraan een recht op opvang is gekoppeld.”

4.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen, met voormeld betoog, ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk (kunnen) doen aan de in de beschikking van 31 januari 2023 opgenomen grond.

De verzoekende partijen beperken zich immers hoofdzakelijk tot het louter herhalen van de door hen in het kader van hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming aangehaalde elementen. Zij ontkennen niet, doch bevestigen dat deze in het verlengde liggen van en alzo een voortzetting vormen van het relaas dat zij eerder hebben ingeroepen in het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, waarbij zij thans het actueel karakter van hun eerder ingeroepen vrees benadrukken.

De Raad beklemtoont dat dit relaas toen, door het Commissariaat-generaal en de Raad, op diverse punten ongeloofwaardig werd bevonden. Bij arrest nr. 267 462 van 28 januari 2022 stelde de Raad namelijk vast

en oordeelde hij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' relaas van hun vlucht uit Iran. Er werd in navolging van de commissaris-generaal besloten dat de voorgehouden bekering tot het christendom van eerste verzoekende partij en de problemen die verzoekende partijen in Iran omwille van die bekering zouden hebben gekend ongeloofwaardig zijn.

De algemene opmerking van de verzoekende partijen ter zitting dat hun bekering ten onrechte ongeloofwaardig wordt geacht, is vanzelfsprekend geenszins van aard afbreuk te doen aan voormelde beoordeling in het kader van hun vorig, eerste verzoek, waarbij de Raad erop wijst dat zijn eerder arrest kracht en gezag van gewijsde heeft. Hun algemene bemerking werpt evenmin een ander licht op de vaststelling dat de verzoekende partijen bij hun huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen bijbrengen inzake die voorgehouden bekering en de problemen die hieruit beweerdelijk zouden voortvloeien, die de geloofwaardigheid ervan alsnog zouden kunnen herstellen. Dit werd eerder concreet vastgesteld en de verzoekende partijen slagen er niet in die vaststelling thans in een ander daglicht te plaatsen.

Overigens dient nog aangestipt dat de verzoekende partijen voorheen nooit aangaven dat zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster, diens echtgenote, tot het christendom zouden zijn bekeerd, doch dat tweede verzoekster afstand had genomen van en de islam had verlaten, doch dat zij de vrees die zij hieraan koppelden, gelet o.a. op de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden bekering, niet geloofwaardig maken. Hoe dan ook, zelfs als zouden ze thans voorhouden beiden te zijn bekeerd, missen de beweerde bekering tot het christendom en de vrees bij terugkeer te worden vervolgd elke geloofwaardigheid.

4.3. Waar de verzoekende partijen ter zitting aanvoeren dat er niet echt naar de door hen neergelegde vonnissen is gekeken en dat er meer onderzoek had moeten gebeuren, beperken zij zich tot algemene kritiek die zij al eerder uitten en gaan zij hiermee voorbij aan het feit dat met die en de andere door hen in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming aangehaalde elementen wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden en deze aan een onderzoek werden onderworpen, zoals eerder in de beschikking van 31 januari 2023 werd vastgesteld als volgt:

“Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij, op algemene en weinig of niet ernstige wijze, stellen dat de commissaris-generaal hun nieuw aangebrachte elementen niet zou hebben onderzocht. Uit de bestreden beslissingen blijkt immers:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er omwille van tekortschietende en incoherente verklaringen geen geloof kon worden gehecht aan uw bekering naar het christendom in Iran, omdat er bijgevolg en omwille van verdere tegenstrijdige verklaringen geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die u aan deze bekering koppelde en omdat gezien de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran uw religieuze activiteiten in België een opportunistisch karakter hadden. U had bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als een christen zou manifesteren en dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Instagramaccount te verwijderen. Hier werd aan toegevoegd dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Wat betreft de geloofsbeleving van uw vrouw, werd gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat het niet praktiseren van islamitische verplichtingen zoals het gebed of naar de moskee gaan niet of nauwelijks zorgen voor problemen of speculatie omtrent iemands religie. Uit het geheel van de verklaringen van uw vrouw bleek uit niets dat uw vrouw eerder problemen kende omwille van het verlaten van de islam. Dat uw vrouw geen hoofddoek meer draagt en make up draagt was niet voldoende om te besluiten dat er sprake was van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 28 januari 2022. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Wat betreft uw beweringen dat uw problemen door u uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek nog steeds actueel zijn, dat u een advocaat inschakelde die gerechtelijke documenten kon bemachtigen, waarna er een huiszoeking plaatsvond bij uw ouders waarbij uw vader agressief werd behandeld en later overleed, dient vastgesteld dat deze verklaringen in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Daarbij kan opgemerkt worden dat de laattijdigheid waarmee u een advocaat inschakelde om uw dossier in Iran op te volgen weinig ernstig is. Hoewel u reeds tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS erkende dat u via een advocaat op de hoogte zou kunnen blijven van uw situatie in Iran (NPO II eerste verzoek, p. 14), liet u na om tijdens het verdere verloop van uw procedure in het kader van uw eerste verzoek voor het CGVS en voor de RvV u te informeren over de stand van zaken van uw problemen en deed u volgens de verklaringen van uw vrouw slechts in februari 2022 beroep op een advocaat in Iran, nadat in januari 2022 de weigeringsbeslissing van het CGVS voor de RvV was bevestigd (Verklaring volgend verzoek M.(...), vraag 17, afgenomen op 30.06.2022). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen evenmin overtuigen. Vooreerst kan opgemerkt worden dat waar u voor de Raad in het kader van uw eerste verzoek een oproepingsbrief indiende waaruit blijkt dat u zich op 5 februari 2020 bij het openbaar ministerie diende te melden ten gevolge van afvalligheid, de Raad reeds oordeelde dat, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, rekening houdende met het gegeven dat juridische documenten waaronder oproepingen gemakkelijk vervalst kunnen worden, alsook het gegeven dat u toen niet op de hoogte was van was juridische situatie, er geen geloof gehecht kon worden aan de authenticiteit van de dagvaarding. Wat betreft de gerechtelijke documenten die u in onderhavig verzoek indient, het vonnis en de dagvaarding, kan herhaald worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben in het licht van geloofwaardige verklaringen, waar u zoals reeds vastgesteld niet in slaagde. Opnieuw moet aangestipt worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat juridische documenten relatief eenvoudig te verkrijgen zijn op frauduleuze wijze. Waar u actueel het vonnis en de dagvaarding wenst neer te leggen om aan te tonen dat het dossier waarvan u sprak tijdens uw eerste verzoek nog steeds open is (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraag 19), moet gewezen worden op de vaststelling dat de oproeping die u in het kader van uw eerste verzoek voor de RvV neerlegde verwees naar een dossier waarvan het nummer eindigde met '0061', terwijl het vonnis en de dagvaarding die u nu neerlegt verwijzen naar een dossier waarvan het nummer eindigt met '1359'. Voorgaande ondermijnt verder uw geloofwaardigheid en de bewijswaarde van de door u ingediende documenten.

Uw advocaat kan niet gezien worden als objectieve bron, zijn verklaringen kunnen dan ook niet als dusdanig weerhouden worden. De video van uw ouderlijk huis na de huiszoeking kan geen informatie bieden over de ware context of omstandigheden waarin deze video werd opgenomen." Verzoekers werpen geen ander licht op het voorgaande."

En daarnaast:

"Verzoekers stellen dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de vorige asielaanvraag van verzoekende partijen negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus." De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen."

De verzoekende partijen werpen geen ander licht op het voorgaande. Waar zij er ter zitting op wijzen dat nadat hun eerste verzoek om internationale bescherming uit 2020 zowel door de verwerende partij als de Raad ongeloofwaardig werd bevonden bij gebrek aan ondersteunende documenten, zij thans een beroep hebben gedaan op de diensten van een advocaat in Iran, herhalen zij hun eerdere verklaringen hierover, zonder evenwel een ander licht te werpen op de in dit verband eerder gedane vaststellingen, zoals o.a. inzake de laattijdigheid waarmee zij een advocaat inschakelden om hun zaak in Iran op te volgen.

4.4. Door voorts louter te herhalen dat de verschillende dossiernummers te wijten zijn aan verschillende procedures en op algemene wijze op te merken dat dit geen pertinente overweging uitmaakt, onkrachten noch weerleggen de verzoekende partijen hetgeen hierover eerder in voornoemde beschikking werd vastgesteld, met name:

“Voorts stellen zij dat: “Verwerende partij haalt bovendien 2 dossiers door elkaar wanneer zij het volgende stelt:

(...)

Het dossier dat eindigde op ‘0061’ betrof het dossier omtrent de beschuldigingen van afvalligheid, het dossier waarvan de cijfers eindigen op ‘1359’ betreft het dossier dat tegen eerste verzoekende partij geopend werd omwille van haar activiteiten als ‘opposant’ en het gevaar dat zij vormt voor de staatsveiligheid.”.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in voorgaand (post-factum) betoog gelet op hun verklaringen die zij afgelegd hebben op de DVZ in het kader van hun huidig verzoek waar geen melding wordt gemaakt van twee dossiers (en het documenten betreffen aangaande het dossier dat verzoeker heeft vermeld tijdens zijn eerste verzoek).

Verzoeker heeft omtrent de voorgelegde documenten het volgende verklaard tijdens zijn interview op de DVZ: “(...) Wat is de inhoud van het document? Waarom legt u dit document voor? Dit is een dagvaarding, met andere woorden, de rechtbank vroeg me om mezelf aan te melden op een bepaalde datum. Dan moest ik hun vragen over mijn problemen beantwoorden. Hiermee kan ik aantonen dat mijn dossier (het dossier dat u vermeldde in uw 1^e VIB? Ja) nog steeds open is bij de Iraanse rechtbank. Dit is een nieuw document om te staven wat ik vroeger heb gezegd. Ik toon hiermee aan dat ik nog steeds voor mijn leven vrees in Iran.” (verklaring volgend verzoek, punt 19, 1)) (eigen onderlijning).

Verzoekster heeft omtrent de voorgelegde documenten het volgende verklaard tijdens haar interview op de DVZ: “Mijn man heeft alle documenten afgegeven. Toen mijn man een advocaat nam om zijn dossier te behandelen (wanneer? Ongeveer in februari dit jaar), begon mijn schoonfamilie problemen te krijgen. Dat heeft mijn schoonvader het leven gekost.” (verklaring volgend verzoek, punt 17)) (eigen onderlijning).”

4.5. Aangezien aan de veroordelingen die beweerdelijk volgens de verzoekende partijen reeds eerder werden uitgesproken geen geloof wordt gehecht, kunnen zij niet worden gevolgd en kan evenmin geloof worden gehecht aan hun bewering dat zij bij terugkeer “*opeengestapelde gevangenisstraffen*” zullen moeten ondergaan.

4.6. De algemene verwijzing vanwege de verzoekende partijen naar de dagelijkse levensomstandigheden en de actuele repressie in Iran, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk (riskeren te) worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hiertoe in gebreke.

4.7. Het Commissariaat-generaal heeft aldus met recht en reden geoordeeld dat het huidig tweede verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen niet-ontvankelijk is, bij gebrek aan nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van diezelfde wet.

De vraag ter zitting van de verzoekende partijen om hun huidig beschermingsverzoek onmiddellijk ontvankelijk te verklaren omdat hieraan een recht op opvang is gekoppeld, is aldus niet dienstig, daar hun huidig volgend verzoek niet-ontvankelijk is. De Raad is bovendien niet bevoegd om zich uit te spreken over (het recht op) opvang, in welk verband wordt opgemerkt dat voor opvang een wettelijk kader en aparte procedures zijn uitgewerkt. Dat de verzoekende partijen opvang in België beogen, wijzigt niets aan de vaststelling dat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. De mogelijkheid een volgend verzoek in te dienen in België, dat heden en al enige tijd gebukt gaat onder een grote opvangcrisis, mag geenszins zijn ingegeven door de loutere wil een verblijf alhier te verlengen.

4.8. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 31 januari 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES